ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 24. КИЇВ, ГРУДЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI

ВДАРЯЄ дванадцять
На башті Кремля!..
Й від Тісси до східних кордонів —
За стіл новорічний
Сідає сім'я,
Сім'я — до двох сот мільйонів!

Замало експресу
Шістнадцяти діб,
Щоб стіл той кругом облетіти...
Шістнадцять республік
Кладуть на нім хліб,
Поставили вина і квіти!

Прийшов сорок восьмий!
Встає за столом
Сім'я ковалів, генералів...
— То ж вип'ємо, друзі!..
Заграли вином
Мільйони прозорих бокалів.

— За те, щоби
Ріками лився метал! —
Сказав сталевар-переможець.
— За славний Донбас,
За могутній Урал, —
Гукнув Герасим Запорожець.

— За велич будов,
Що встають навкруги!
— За мир, за міцну його базу!
— За те, щоб сконали
Лихі вороги
Від люті й доларного сказу!

— За те, — з українських
Ланів роздалось, —
Щоб множить багатства врожаю!..
Й мільйони бокалів
Угору знялось
Від сивих Карпат до Алтаю.

— За дружбу ми вип'ем! —
Сказали брати.
— Піднімемо здравиці чашу
За силу, що всіх нас
Веде до мети —
За доблесну партію нашу!

— За батька-вождя,
Що як сонце сія!..
Й від Тісси до східних кордонів —
Новий, сорок восьмий
Стрічає сім'я,
Сім'я—до двох сот мільйонів!

Степан ОЛІЙНИК.

СОВІСТЬ ЗАГОВОРИЛА

(Новорічна драма господарника)

Мал. Л. Каплана.

— Куди ви, Миколай Миколайович? Зараз будемо зустрічати новий рік.
— Мені незручно з ним зустрічатись. Я ще не розрахувався з старим роком.

ХЛІБНА ТЕМА
або
ТРАГЕДІЯ ХЕРСТІВСЬКОГО БОРЗОПИСЦЯ

Мал. В. Гливенка

— Скасування карткової системи в СРСР позбавило нас солідного шматка хліба.

ІНТЕРВ'Ю

Дід-Мороз прийняв мене в своєму кабінеті. У приймальні, крім мене, чекали своєї черги всі чотири пори року, вітри та атмосферні опади. У сусідньому приміщенні гула електрозварка — там ставили на капітальний ремонт північне сяйво. Сніжно-біла Снігуронька підвела мене до дверей начальника і, з чарівною посмішкою, пропустила вперед. Я мимохіть порівняв це небесне створіння з нашими особистими секретарками, і, правду кажучи, моє порівняння було не на користь секретарок.

Коли я зайшов, Дід-Мороз розмовляв по телефону.

Потім уже, поклавши трубку, сказав мені:

— Хочете одержати від мене новорічне інтерв'ю?

Я мовчки кивнув.

— Що ж, — сказав він. — Почнемо, хоч мені — старому важко тепер за вами встигнути. Раніш, бувало, відірвеш календарний листок за 31 грудня, одягнеш кожуха, торбу на плечі й... на землю. Старому рокові — даси відставку, поставиш на його мі це висуванця з молоді і на бокову. А тепер?

— Кілька місяців тому мене в літню спеку викликають у Донбас. Подавай Євгену Пастухову новий рік. А через місяць він і цьому рокові відставку дав. Подавай йому ще один новий рік. І так протягом року — аж п'ять нових років! Та коли б там був лише один Пастухов! А то й до Герасима Запорожця двічі викликали, до... Та всіх і не перелічиш. Їх у Донбасі ціла Запорізька Січі Рубають хлопці вугілля, аж Донбас гуде! А кияни, харків'яни, криворіжці, одесити? Скільки їх уже живе в 1949, 1950 і навіть у 1951 році.

— Ви питаєте, кого я приморожу в новорічну ніч? Важко навіть сказати. Недбайливих керівників стає дедалі менше. От хоч би й на шахті «Никанор», Ворошиловградської області. Тут раніш до зими не любили готуватися. А тепер утеплено навіть помости, на яких стоять вибірники породи. Я вже не кажу про гуртожитки, їдальні та клуби.

— Мав я також на увазі одного кербуда. Минулого року він жильців поморозив. От, думаю, тепер я його припечу. Заглянув до будинку, а там уже парове опалення працює, вікна застеклено, двері полагоджено, всі недоліки разом із старим кербудом зникли.

Задзвонив телефон. Дід узяв трубку.

— Дід-Мороз слухає! Міністерство легкої промисловості забуло про зимовий спортивний інвентар? Добре. Запишемо.

— Міністерство місцевої промисловості не випускає коньків і лиж? Візьмемо до уваги.

— Кооперативна торгівля на точці замерзання? Врахую.

Телефон задзвонив знову.

— В репертуарі естрадних конферансьє ще позаторішнії «дотепи». Записав. Перевірю.— Знову почувся дзвоник.

— Спекулянт з одним завмагом наживаються на темних махінаціях? Дякую за повідомлення.

— Мабуть, доведеться нам закінчувати бесіду, — сказав Дід...

Цієї хвилини Снігуронька принесла Дідові телеграму-блискавку з палацу піонерів:

«Дорогий дід морс кома їдемо тебе сватать крп»

— Знову телеграф наплутав, — засміявся Дід-Мороз. — Б'юсь об заклад, що в телеграмі було написано:

«Дорогий Дід-Мороз, ждемо тебе на свято». Запишемо й телеграф, — сказав Дід, занотувавши щось до свого блокноту.

— До зустрічі в новорічну ніч! — промовив він на прощання, і його секретарка ще раз ввічливо посміхнулася мені.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

НОВОРІЧНА НІЧ

Знов на тему споконвічну?
Скільки ж можна?
В чому річ?

Так, було це в новорічну,
Місячну, погожу ніч.
Сорок сьомому на зміну
Вийшов сорок восьмий рік.
Завітав на Україну
Цей безвусий чоловік.

Маршував хлопчина браво,
В вікна часом зазирав
І всміхавсь, бо всі підстави
Усміхатися він мав.

Ожили заводи, села,
Поїзди гримлять вдалі, —
Пісня трудова, весела
Гордо лине по землі...
Радісно мандрівникові,
Він до тих у гості йде,
Хто в цій славній відбудові
Завше й скрізь перед веде.
Але як він здивувався,
Як зайшов до шахтаря, —
Розгубився і змішався,
Там була така жара!..

За столом сорок дев'ятий, —
Всі вже чокаються з ним...
Сорок восьмий зник з кімнати
Непомічений ніким,
Та до другої до хати,
Поспішає через сад...
Там сидить п'ятидесятий
І співа з гостями влад:

«Много верст в походах
пройдено
По земле и по воде,
Но советской нашей Родины
Не забыли мы нигде».

Знаменито, друзі, браво!
Вже надворі він сказав.
Та з Макіївки в Полтаву,
З Запоріжжя в Борислав.

І звернув під стіг соломи
Відпочить на хвильку сів.
Випадково сорок сьомий
На мандрівника набрів,
Обнялись, як друзі давні, —
Юнака старий спитав:
— Де ж ти, хлопче, був
у травні?
Я тебе тоді ще ждав. —

І лукаво очі мруже,
І рушає далі в путь:
— Не блукай даремно, друже,
А заходь куди-небудь! —

Попід вікнами ясними
Знов подавсь юнак...
Сидять
Скрізь молодші побратими
Хто на рік, а хто й на п'ять...

Рішення прийма негайно
І заходить в перший дім,
Із запізненням, звичайно,
Місяців на шість, на сім...

Привітали, вшанували,
Тільки став він на поріг,
Місце за столом вказали,
Що хазяїн приберіг.
Глянувши на гостя пильно,
— Чом сумуєш? — він спитав,
А довідавшись, прихильно
Гостеві таке сказав:

— Люди наші добре знають,
До якої йдуть мети, —
Через те і поспішають,
Отже не смутися ти.

Те, що бачив ненароком,
В нас тепер звичайна річ.
Так із кожним новим роком
Буде в новорічну ніч,
Бо життя ми любим щасне, —
Отже, хлопче, будь здоров!
За майбутнє, за прекрасне! —
І злетіла пісня знов:

«Много верст в походах
пройдено
По земле и по воде,
Но советской нашей Родины
Не забыли мы нигде».

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ГАВРИЛО НЮАНС — КЛАСИК...

Шановний товариш, який вважав, що він живий класик, і який існував під псевдонімом — Гаврило Нюанс, присьорбуючи з келеха коктейль, дочитував газетну статтю відомого критика про маловідомого і в усякому разі недосить авторитетного автора. Стаття, звичайно, була лайлива.

«Живий класик» прочитав статтю і, розглядаючи келех на світло, промовив до свого майже постійного приятеля:

— Справа не в тому, що в цього маловідомого автора написане не відповідає життєвій правді, справа не в тому, що в нього неправдоподібні люди, а справа в тому, що він неавторитетно пише... Потрібний авторитет — це головне!

У мозку приятеля ворухнулось якесь невиразне заперечення, але він його не висловив, бо за коктейль ще не було заплачено, а приятель «живого класика» завжди дотримувався випробуваної філософії: «Чий коктейль п'єш, того й пісню співай!» Тому він обмежився тільки одним критичним зауваженням — «м-да!», не розшифровуючи його конкретно.

— Я ось пишу новий твір, сьогодні вночі закінчу — похвалився «живий класик»,— і в ньому ставлю на голову живих людей, б'ю по художніх традиціях... І певен — хвалитимуть! Ще й як! Бо в творі відчувається основне — авторитетно написано! І авторитетно підписано.

— Ум-гу!.. — висловив приятель своє друге критичне зауваження.

А «живий класик» додав:

— Не пізніше завтрашнього ранку мій твір стане реальним фактом.

* * *

Другого ранку приятель «живого класика» зустрів на вулиці якогось Івана Гусака.

— Чули? — вигукнув він, — Гаврило Нюанс написав новий твір.

— Що ви кажете? Не може бути!.. Коли?

— Сьогодні вночі. Удар по художніх традиціях... реальні люди на головах... одним словом, авторитетно!..

Поспішаючи додому, товариш Гусак побачив на другому боці Хрещатика свого колегу — Пилипа Мандрику.

— Чув?
— Про що?
— Про новий твір... — і т. д. і т. д...

За хвилину вони бігли різними тротуарами в різні боки.

Того ж дня до редактора відомого журналу з'явився Іван Гусак.

— Чули? — гукнув він з порога. — Гаврило Нюанс написав новий твір! Ш... ш... шедевр! Нова перемога!

Редактор нічого не чув про цей новий твір, але професійний гонор не дозволив йому признатися в цьому і він невиразно промимрив:

— Гм... Чув... Твір цікавий...
— Значить, ви вже знаєте про нього?
— Це мій обов'язок!
— То залишаю вам моє висловлення з приводу нового твору Гаврила Нюанса. Ось...

Не чекаючи згоди, він вихопив з кишені папір і прочитав висновок:

«Справжній митець не рахується з правилами. Реальні факти — це глина в руках митця. Правила — це палки в колеса тріумфальної колісниці митця. На те він і митець! Привітаємо ж його з новою перемогою! Кандидат наук — Іван Гусак».

Редактор попросив товариша Гусака прийти наприкінці дня по відповідь. Він залюбки прочитає його рукопис.

Не встиг у редакторовому кабінеті розвіятись дим від Гусакової цигарки, як до кабінету влетів другий автор.

— Чули, — гукнув він замість привітання,— Гаврило Нюанс...

— Знаю, — переможно всміхнувся редактор, — написав новий твір? Уже знайомився. Цікавий твір, вартий уваги!.. Під ногами, знаєте, всі наші правила і т. д.

— І я так думаю... Ось вам моє висловлення. Я сам прочитаю вам мій висновок.

І він з пафосом продекламував резюме своєї статті: «Нарешті! Нарешті ми дочекались нового слова! Ось у чому секрет! Ламати традиції! І правильно: раз ці герої його — він що хоче, те з ними й робить... У цьому привабність і чарування його таланту. Пилип Мандрика».

Не в силі перебороти свій професійний свербіж, редактор подзвонив на квартиру відомому критикові Микиті Ямбиченкові.

— Привіт!
— Привіт!
— Упізнаєш?
— Впізнаю.
— Сидиш?
— Сиджу...

— А онде Гаврило Нюанс новий твір написав... А ти ще й не знаєш.

— М-м... — зробив невідомий критик невиразну паузу. — Чому не знаю? Знаю... Допіру ознайомився з рукописом...

— А в мене в портфелі уже два висловлення... Блискучий успіх, сміливо, все перевернуто на голову і талановито...

— Е-е... я теж так думаю... Навіть і собі написав маленьке висловлення з приводу твору. Хочеш, занесу?

— Питаєш! Жду, жду!

Вдень на столі в редактора було й це висловлення. Воно завершувалось таким панегіричним резюме: «Ми присутні нині при справжньому тріумфі митця! Гаврило Нюанс написав так, як відчула життя його глибокоемоційна, багато обдарована вдача. Микита Ямбиченко».

Наприкінці дня всі автори висловлень сиділи в кабінеті редактора, чекаючи відповіді.

— Товариші, — сказав редактор, — я ціную у ваших висловленнях, по-перше, вашу рекордну швидкість реагування, по-друге, ваше глибоке розуміння справжнього новаторства... Знайдеться багато таких, що не зрозуміють і не оцінять новаторства Гаврила Нюанса, але саме перемагати опір інерції — це і є властивість новаторів... І третє, що я ціную в вас, товариші критики, це глибоке розуміння того, що Гаврило Нюанс...

Але він не встиг договорити. Відчинилися двері і до кабінету поважно, затримавшись одну мить на порозі, увійшов, як кажуть, винуватець торжества — Гаврило Нюанс. Відбулася зворушлива сцена. Усі тиснули «живому класикові» руку, вітали, висловлювали своє захоплення, а відомий критик Микита Ямбиченко, щоб не здаватися присолодженим, зробив навіть два-три — щоправда, зовсім незначних— зауваження до обговорюваного твору, які він сам пояснював неуважністю друкарки. І коли трохи вгамувався вітальний галас, зворушений Нюанс промовив:

— Е-е... товариші, мене так часто вітають, що мені нелегко відразу зорієнтуватися, за що вітають... Е-е... власне кажучи, я хочу сказати, що я, звичайно, не встиг написати ще твору... хоча задум такий є. Але це тільки задум, тільки задум... Пробачте мене, товариші...

І, тримаючи над головою боброву шапку за котиковий верх, він так же поважно вийшов.

Мертва тиша приголомшила присутніх у кабінеті редактора критиків.

Л. МАНДРІВНИЙ.

ТВЕРДИЙ КАРБОВАНЕЦЬ

Мал. Бе-Ша

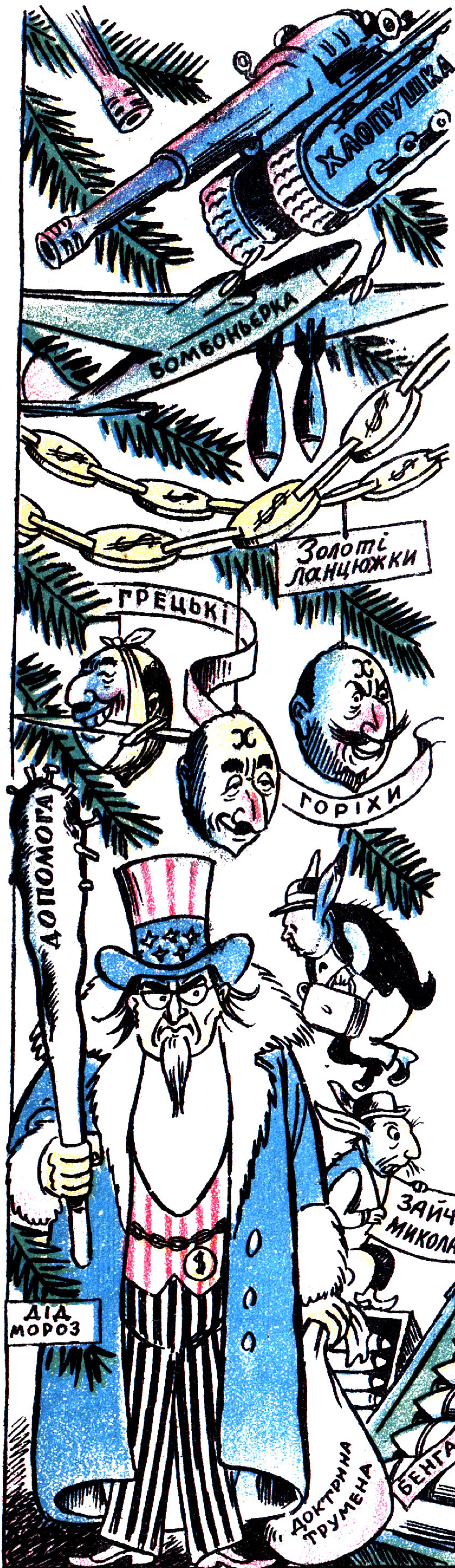

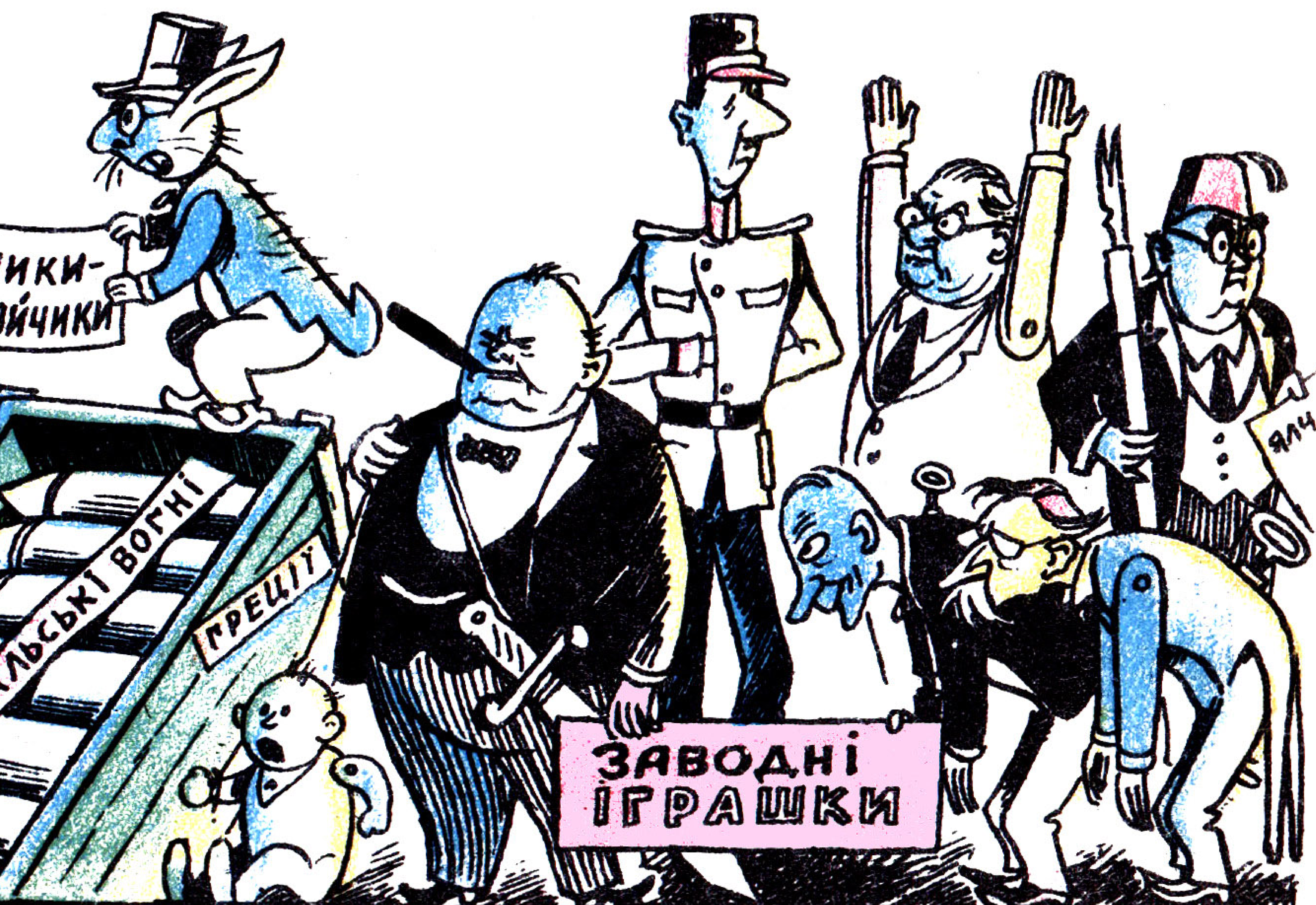

— Бракоробів у нас б'ють карбованцем. Майте на увазі, товариші, — карбованець тепер твердий!

ЗАОКЕАНСЬКА НОВОРІЧНА ЯЛИНКА

Мал. О. Козюренка

ЖИВИЙ МІШОК

Приморський бульвар. На зеленій лавочці у тіні каштанів сидить засмаглий, кремезний чоловік у червоних черевиках і синьому костюмі не нашого крою. Він жує гуму і, знечев'я віртуозно спльовує на недокурок, що валяється на золотистому гравію доріжки. Раптом його байдуже обличчя оживає. Чоловік прислухається.

Бульваром ідуть дві дівчини і голосно розмовляють англійською мовою. Не звертаючи уваги на чоловіка в синьому костюмі, вони сідають поряд з ним на лавочці.

— Відчиніть вікно! — наказує блондинка, хоч на бульварі ніяких вікон немає.

— На вулиці завірюха, — відповідає брюнетка, — і я боюсь, що в духовці прохолоне смажене.

Чоловік жваво зачовгав червоними черевиками. Дуже приємно за океаном почути рідну мову, але те, що говорять ці місс, схоже на маячення.

— Чи легко в Америці знайти роботу? — питає блондинка.

— Ні. В Америці дуже важко знайти роботу, — відповідає брюнетка.

Чоловік посміхається, стукає себе по лобі і вигукує по-англійськи:

— Шурлі! Звичайно, важко! Я вгадав: ви радянські студентки і готуєтесь до іспитів. А мені спочатку здалося, що я божеволію. Я — американець. Звіть мене просто Джон. — Він скинув шляпу і помахав нею в повітрі. — Коли хочете,—запитуйте. Вам—практика, мені — розвага. Я однаково байдикую, поки розвантажується моя океанська галоша.

Дівчата перезирнулись. Чому б і не використати цього іноземця для перевірки знань.

— Ваша професія? — спитала блондинка по-англійськи.

— Безробітний! — відповів Джон.

— Але ж ви працюєте на океанській галоші?

— Ні. Працює мій лейтенант, а я йому допомагаю.

— А що робить лейтенант? — спитала блондинка.

— Лейтенанта б'ють по фізіономії, — відповів Джон. — У нас розподіл праці: коли відпочиває лейтенант, б'ють мене і досить міцно. Ось гляньте — факти на лиці!

На Джочовому обличчі дійсно видно «факти»

— Ми нічого не розуміємо! — здивувались дівчата.

— Шурлі! Звичайно! Це до біса важко зрозуміти, — сказав Джон — На війні я потоваришував з лейтенантом. Ми перші перескочили Ла-Манш. Кажуть, що я навіть врятував йому життя, але в загальній метушні це була така дрібниця, яку помітив лише він. І він сказав мені: «Джон, поки я живий,—покладіться на мене!» До біса хороший хлопець мій лейтенант!.. Я вам ще не набрид?

— Ні, ні! — вигукнули дівчата.

— Так... Через рік після перемоги я зустрівся з ним на батьківщині у міському ломбарді. Я прийшов закладати свої ордени, а лейтенант викупати свої.

— Джон! — сказав лейтенант, — мені повезло: я знайшов роботу. З охотою поступлюся вам половиною моєї посади. Долар на день плюс долар за кожен вибитий зуб! Ви працюватимете по чотних, а я по нечотних днях.

— Я повинен вибивати зуби? — питаю я.

— Ні. Зуби вибиватимуть вам. Я працюю в боксерському клубі на посаді живого мішка. Боксери тренують на мені силу і техніку своїх ударів. Треба тільки бігати по рингу і посміхатися, ніби вам дуже подобається, що вас молотять.

— Підходяще! — зрадів я. — Тридцять два зуби — тридцять два долари — це не погано для початку! Ви до біса хороший хлопець, лейтенант, і шкода, що я не щука! Кажуть, що в неї сто двадцять зубів!

Відтоді я по чотних днях був «живим мішком», а по нечотних тинявся по місту, шукаючи роботу. Через місяць лейтенант знайшов місце кочегара на теплоході. Він запропонував: один рейс робить він, а мене б'ють на рингу, другий рейс — навпаки. І коли я втечу, лейтенанта викинуть з корабля і кінець кінцем перетворять на відбивну котлету! Я бачу, місс, що ви здивовані?... Але повірте, в моїй історії немає жодного слова брехні!

— Віримо, віримо! — вигукнула блондинка. — Але я не уявляла, що іноземці можуть бути такі нещасні... І це у вас зветься демократія?!

— О, місс, ви чудово говорите по-англійськи, як справжні леді... Але погано знаєте мову американців. Язик дано американцеві, щоб приховувати думки. А думки з нас намагаються вибити коли не боксом, то кіно або газетою... І коли хто небудь дізнається, що в мене є думки, мене не лише викинуть за борт у першому ж порту, але ніхто не битиме мене більше по фізіономії. А це ударить по шлунках моєї дружини й діток.. Місс, я не займаюся політикою, але знаю одне, що, коли почнуть битися всі живі мішки, то цим молодчикам з Уолл-стріту не вистояти й одного кола!.. Сподіваюсь, що ця маленька практика вам не пошкодила. До побачення! Дуже вам вдячний. Тенкью, вері, вері мач!

— Вері, вері, — відповіла брюнетка. — Тільки не думайте, Джон, що ви відкрили для нас Америку. Наш поет уже давно сказав, що Америку пора закрити, трохи почистити, а потім знову відкрити...

Джон зареготав...

— Шурлі! Звичайно! Це здорово сказано! Я передам ваші слова моєму лейтенантові. Він до біса хороший хлопець. Таких, як я з ним, у нас багато. І ми таки коли-небудь та закриємо сьогоднішню Америку. І почистимо... Будьте певні!.. Почистимо і знову відкриємо!..

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

Мал. М. Черемних

— А мій Петя весь свій талант під землею розкрив.
— А він у вас хто?
— Кращий врубмашиніст шахти.

НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ

Іван Стратонович Кілограменко працював завмагом продуктової крамниці Райхарчоторгу.

Приятель Івана Стратоновича Кілограменка, Стратон Іванович Авоськин працював, навпаки, помзавмага продуктової крамниці Райхарчоторгу, де завмагом був Іван Стратонович Кілограменко.

Був грудень 1947 року...

Ішов іноді невеличкий сніжок, потім той сніжок розставав, було, виходить, мокро...

Іноді, не дуже часто, трішки приморожувало, потім одпускало, потім знову іноді йшов невеличкий сніжок, який знову танув і знову було, виходить мокро...

Була, значить, вроді як зима.

Потім ударила грошова реформа.

Дехто ойкнув, метнувся сюди, потім мотонувся туди, потім закрутився на місці. Очі йому ніби аж трохи випхнуло з орбіт.

— Чого ви крутитесь? — запитали в отого самого «дехтого».

— Грошова реформа вдарила!

— заікаючись промовив дехто.

— Ну, й слава богу!

— Сильно дуже вдарила!

І знову прянув сюди, звідтам прянув туди, а очі йому зробилися ще випхнутішими з орбіт.

Іван Стратонович Кілограменко й його приятель Стратон Іванович Авоськин перенесли грошову реформу лицарськи мужньо.

Один тільки раз і було так, що коли їх запитали про їхнє прізвище, так вони замислились...

Думали, думали, а потім Іван Стратонович сказав:

— Я — Іван Стратонович Авосьграменко.

А Стратон Іванович промовив:

— Я — Стратон Іванович Кілоськин.

Це можна їм простити, бо було це, як по-вченому говориться, в час найбільшого «піка» обміну старих грошей на нові...

А взагалі, ще раз кажемо, і Іван Стратонович Кілограменко і Стратон Іванович Авоськин перенесли грошову реформу лицарськи мужньо.

Та не тільки вони грошову реформу перенесли, а перенесли вони ще додому з магазина: Іван Стратонович 250 літрів горілки, а Стратон Іванович 250 кілограм масла.

* * *

Минав 1947 рік.

Надходив новий 1948 рік...

А здавна давен ще заведено, що Новий рік треба зустрічати.

От і вирішили Іван Стратонович Кілограменко із Стратоном Івановичем Авоськиним зустріти Новий рік разом...

Довгенько вони в магазині забарилися тридцять першого грудня, — ділов-ділов! — Так що прийшли додому пізненько, аж уже після одинадцятої...

— Хоч би не спізнитися! — говорили, поспішаючи.

Вскочили в кватирю Івана Стратоновича:

— Ну, давайте зустрічати!

Міліціонер підвівся з крісла та й каже:

— А я вже давненько вас тут чекаю, щоб зустріти!

Ми не будемо тут описувати німої сцени, не будемо аналізувати почуттів ні Івана Стратоновича, ні Стратона Івановича...

— І горілка од вас, громадянине Кілограменко, і масло од вас, громадянине Авоськин, уже поїхали туди, куди їм треба! Збирайтеся, громадяни!

В цей час раптом одчиняються двері і влітає до Івана Стратоновича кум його Пилип Пилипович Курка.

— З новим роком! — крикнув кум.

Міліціонер посміхнувся:

— А чого так мало? Вітайте одразу не з одним, а з десятьма! Мінімум!

Остап ВИШНЯ.

ПІКОВЕ СТАНОВИЩЕ

Мал. Л. Каплана

— Досада! Всі перші місця зайняті, й Павло Петрович може не побачити, як я йому аплодую...

ДО РЕЧІ, ПРО РЕМОНТ...

О 10 годині ранку, саме в ту хвилину, коли Паторжинський почав «Ой, видно село», в радіоприймачі щось тріснуло і він замовк.

— Треба його струсити, — порадила дружина.

Я струсив апарат. Він мовчав, як убитий.

— Доведеться нести в ремонт, — зітхнула дружина.

Взяв я приймач під пахву і відніс його на вулицю Іванова.

Майстер — молодий хлоп'яга з ефектним білявим чубчиком — бадьоро зустрів мою невдачу.

— Не бере? — догадався він.

— Іменно так.

— Що ж ви хочете від «Рекорда»? — презирливо зауважив юнак, змахнувши чубчиком.— От коли б це був «Філіпс» або «Телефункен», тоді друге діло. До речі, є один товариш, який може продати...

— Ні, — перебив я молодого хлоп'ягу, — досі я був цілком задоволений своїм «Рекордом». Розберіться, в чому тут діло.

Він розкрив приймач і недбало торкнув якийсь дротик.

— Все ясно! — сказав він незалежним тоном. — Зайдіть через два дні.

Я зайшов через два дні. Потім ще через два. Потім через чотири.

— Заплатіть 57 карбованців і 94 копійки і можете забрати свій приймач,—мовив хлоп'яга.

— Він працює?

— Ну, а як же! — образився майстер. — Дивне питання! Зараз я його включу! Хвилиночку!.. Включаю! От, чорт! Нема струму... У вас дома є струм?

— Є.

— Ну, і прекрасно.

Дома я включив приймач у сіть. Він мовчав, як заморожений судак.

— Тебе обдурили, — меланхолійно сказала дружина. — З тобою завжди так буває...

Я метнувся на вулицю Іванова.

— Знову щось заїло? — зустрів мене юнак сяючою усмішкою. — Я подивлюсь... Зайдіть через два дні.

Я зайшов через два дні. Потім через чотири.

— Ось що, — нарешті виголосив свій вирок юнак. — Я радив би вам викинути ваш «Рекорд» і купити «Сабу». У мене, до речі, є один товариш, який продає...

— Ні, — твердо відповів я. — Не поміняю «Рекорда»! Він відремонтований?

— Факт!

— Перевірте його!

Хлоп'яга включив приймач в електросіть. Апарат мовчав.

— Нічого не розумію, — здивувався майстер. — Десять хвилин тому він галасував на весь квартал. Тут щось не те... А втім, на те він і «Рекорд»!.. Знаєте, що? Зайдіть через два дні.

Я забрав радіоприймач і відніс його на вулицю Короленка. Тут мене зустрів двійник з вулиці Іванова. Я готовий був поклястися, що це близнюки. Навіть чубчик був той самий.

— Трансформатор, — сказав двійник, не глянувши на приймач.

— Що трансформатор? — питаю.

— Не годиться. Попереджую, ремонтик буде дорогенький.

— Коли зайти?

— Через два дні.

Я зайшов через... і так далі.

— У вас не приймач, а калоша, — повідомив мене двійник. — Хочеться вам возитися з «Рекордом»! Я знаю одного товариша, який продає...

— Мені не потрібен товариш, який продає,— відповів я, — мій приймач працює?

— Ну, а як же? — образився він. — Дивне питання. Хвилиночку... От, чорт! Виключили струм! Знаєте що? Я раджу вам...

Та я не дослухав його поради. Я сказав двійнику все, що думав про нього, нагадав про його друга з вулиці Іванова, дав стислий огляд діяльності ремонтних майстерень і поніс приймач додому.

— Я завжди говорила, що ти невдаха, — коротко сказала дружина, коли я розповів їй про свої митарства. — Продай «Рекорд» і купи другий...

— Ні за що! — відповів я. — Обійду все місто й доб'юсь того, що наш приймач буде працювати!

— Не буде! — уперто сказала дружина.

— Буде! — розсердився я і, спересердя, стукнув по кришці приймача.

В апараті щось тріснуло і на всю кімнату розлився чарівний голос Литвиненко-Вольгемут:

«Ой, казала мені мати, ще й наказувала...»

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

м. Харків.

ПОВНОЦІННЕ ПОБАЖАННЯ

Повноцінному
Карбованцю
Привіт!
Та живи
І здравствуй
Много літ,
Нам на радість,
Ворогам
На зло,
Щоб сягало
Місто
І село
Висоти,
Яка не сниться
Тим панам,
Де панує
Долар,
Дядя Сам.
Хай «кубушка»,
Та, що зветься
Уолл-стріт,
Від твого
Народження
На світ
Лусне так,
Як луснули
У нас:
Спекулянти
І «кубушка» —
Враз!..

Віталій ЯРОШ.

□ □ □

В. ГРАНОВ

ДВІ БАЙКИ

ПРО ВОДУ

Відома пісенька від краю і до краю.
Ідеться в ній, що без води
Ані сюди, ані туди...
Поправочку внесу — завжди ж я в суть
вникаю —
Вода усякою буває!
Вона моря сповняє, ріки і ставки,
Але «води живої» рівчаки
Порою
Аж надто цвіллю віддають густою.

НЕОБАЧНИЙ КУХАР

В якомусь клубі кухар-письмачок
Ту ж саму страву підливав до тарілок,
Та хто не покуштує — гудить,
Бо страва та аж надто нудить,
І їжу не сприйма душа:
У ній відчутний присмак Куліша!

Тут висновок прямий, а не двоякий:
Куліш їстивний, та не всякий!

Переклад з російської
Дм. БІЛОУСА.

Київ — перцю

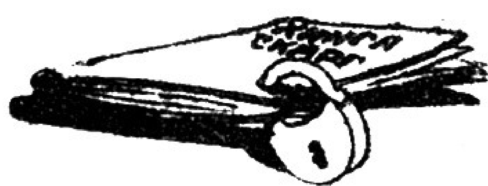
ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Дати тобі тему для фейлетона? Ось вона. Якомусь голові якогось райвиконкому загрожує... виселення з квартири. За що? За несплату квартплати протягом 2-х (двох!) років!!!

Скажеш: неможливо, невірогідно! В такому разі запитай голову Роздільнянського райвиконкому т. Ткаченка. Цікаво, що він тобі відповість?

Б. ШНАЙДЕР.

Ст. Роздільна.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Коли б я був на новорічній вечірці Дніпропетровського металургійного інституту, то виголосив би такий тост:

«Дозвольте мені піднести цей бокал за те, щоб з нового року в нашій їдальні були ввічливі офіціантки, яких зараз немає. Щоб касир нашої їдальні ніколи не обраховував студентів, як він їх обраховує досі. Щоб адміністрація нашої їдальні не ховала від студентів книги скарг, як вона ховала її досі!..»

Але, на жаль, мені не доведеться виступати на вечірці в інституті, — я зустрічатиму Новий рік в іншому місці. Щоб не пропав цей актуальний новорічний тост, я прошу опублікувати його в Перці.

АКСЕНОВ.
Студент II курсу.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Грошовий переказ на ім'я П. І. Парфенюка, адресований в с. Дубова, Бабанського району на Київщині, у мене в Києві прийняли 19 червня 1947 року. Переказ був телеграфний. Не пройшло й трьох місяців, як він вже був у Дубові. Добравшись до Дубова, мої гроші тут же «врізали дуба», і як не домагався П. І. Парфенюк, — одержати їх йому не вдалось.

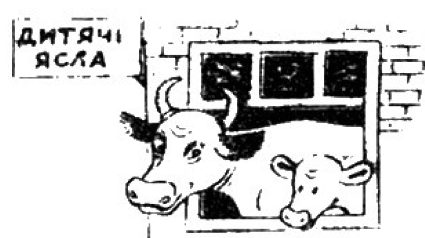
Через деякий час П. І. Парфенюк мав розмову з начальником контори зв'язку Бабанського району т. Пухом.

Пух обіцяв вияснити й черкнути пером, яких заходів вжито.

Минуло вже півроку, але, як кажуть ні пуху, ні пера.

Порадь, дорогий Перче, т. Пуху вияснити, куди зникли мої гроші.

Є ПАРФЕНЮК.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Хороший будинок виділили нам у 1945 році під дитячі ясла. Але в тому й біда, що будинок хороший.

Приїхав у 1945 році в Миньківці новий голова виконкому райради т. Шевчук і облюбував наші ясла під квартиру. Малюки були негайно переведені в гірше приміщення. Весною 1947 року нове наше приміщення сподобалось заступникові директора МТС т. Гумно, — і ясла опинилися в третьому будинку.

Та це ще не все. Крім хороших квартир, т. Шевчукові й деяким іншим районним працівникам знадобились ще й хороші приміщення для корів. Знову вибір випав на наш дім. По всіх кімнатах з комфортом були розміщені корови, а в одній, що залишилась вільною, — діти. Тут і кухня, і спальня, і комора, і пральня.

Як бачиш, товаришу Перець, корови не можуть поскаржитись, що т. Шевчук бездушна людина.

А. ВАЛОВА.

м. Миньківці,
Кам'янець-Подільської області.

□ □ □

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До Перця надійшов лист про неправильні дії працівників Оріхівського райвідділу МВС (Запорізька обл.). Коли будь-хто з громадян звертався в райвідділ МВС за одержанням паспорта, його неминуче направляли на будівництво елеватора. Без довідки про відпрацювання 8—10 годин не видавали ні паспортів, ні бланків.

Редакція звернулася з приводу цього до Оріхівського райкому КП(б)У, який повідомив, що такі факти дійсно мали місце. За припущене сваволля на виних накладено адміністративні стягнення.

* * *

Група громадян поскаржилася Перцю, що продавщиця Синівської центральної крамниці (Сумська область) — Кулібабіна грубо поводиться з покупцями, ображає їх і т. д.

Як повідомила редакцію Сумська Облспоживспілка, факти, наведені в листі, ствердилися. Кулібабіну знято з роботи.

БІЛЯ КУБУШКИ

Мал. О. Козюренка

— Ти ж мене підманула,
Ти ж мене підвела...

Фізкульттаблетки

Футбольна команда «Динамо» була в Швеції й Норвегії, де провела кілька матчів з тамтешніми футбольними командами.

Набили, розуміється, динамівці і шведам, і норвежцям.

Після першого матчу з шведами шведські журналісти знайшли в роздягальні динамівців біленьку таблетку.

І пішла писать «губернія»

— Ось у чім справа! Ось у чім секрет непереможності радянських футболістів! Таємничі таблетки! Вони дають силу динамівцям!

Зразу ж ту таблетку на аналіз до лабораторії.

Учені професори в усі шведські мікроскопи роздивлялися та придивлялися, щоб розкрити таємницю радянських футболістів...

І що ж?

Виявилося, що таблетка та таємнича не що інше, як... глюкоза, виноградний цукор...

І посрамлені бисть шведські журналісти...

Мораль?

Та, власне кажучи, моралі ніякої...

Інтересно тільки було б, якби в тій таблетці була не глюкоза, а хоч би, приміром, пурген, чи подофілін, чи ще якась така штука, що послаблює...

Хоч і без таких таблеток і шведські футболісти, і шведські журналісти, і «посрамлені» і «послаблені» суть.

Бо, як говориться і в писаніях і в преданіях:

— Слабка гайка!

О. В.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 24 (131) (на украинском языке). Підписано до друку 13.I.1948 р. Стат формат 72Х100 см. 1 друк. арк.

БФ 00109 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3910. Тираж 50.000 прим.

Мал. В. Гливенка

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР НА УОЛЛ-СТРІТІ

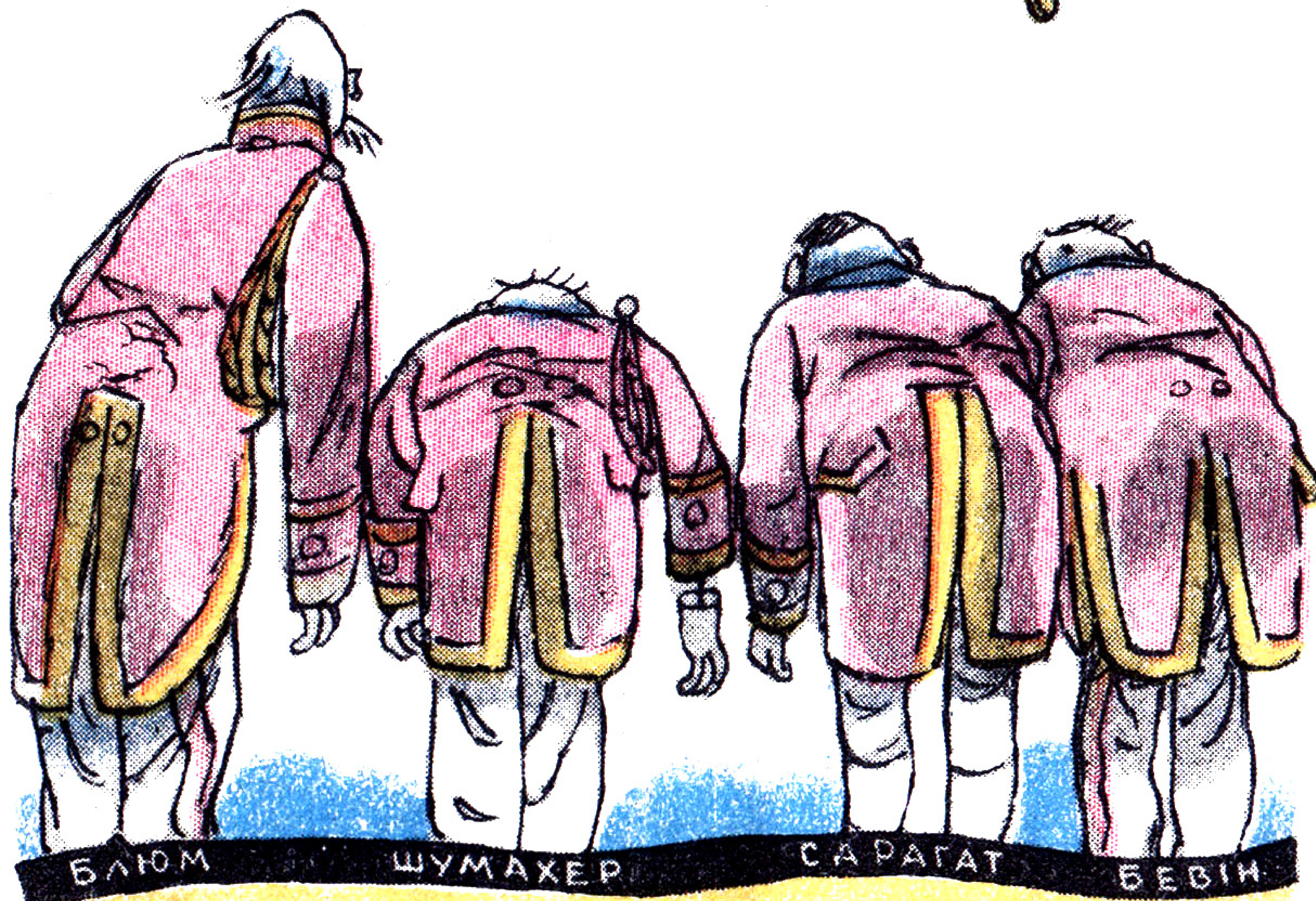

Щедрик, ведрик,
Дайте вареник,
Грудочку кашки,
Кільце ковбаски.

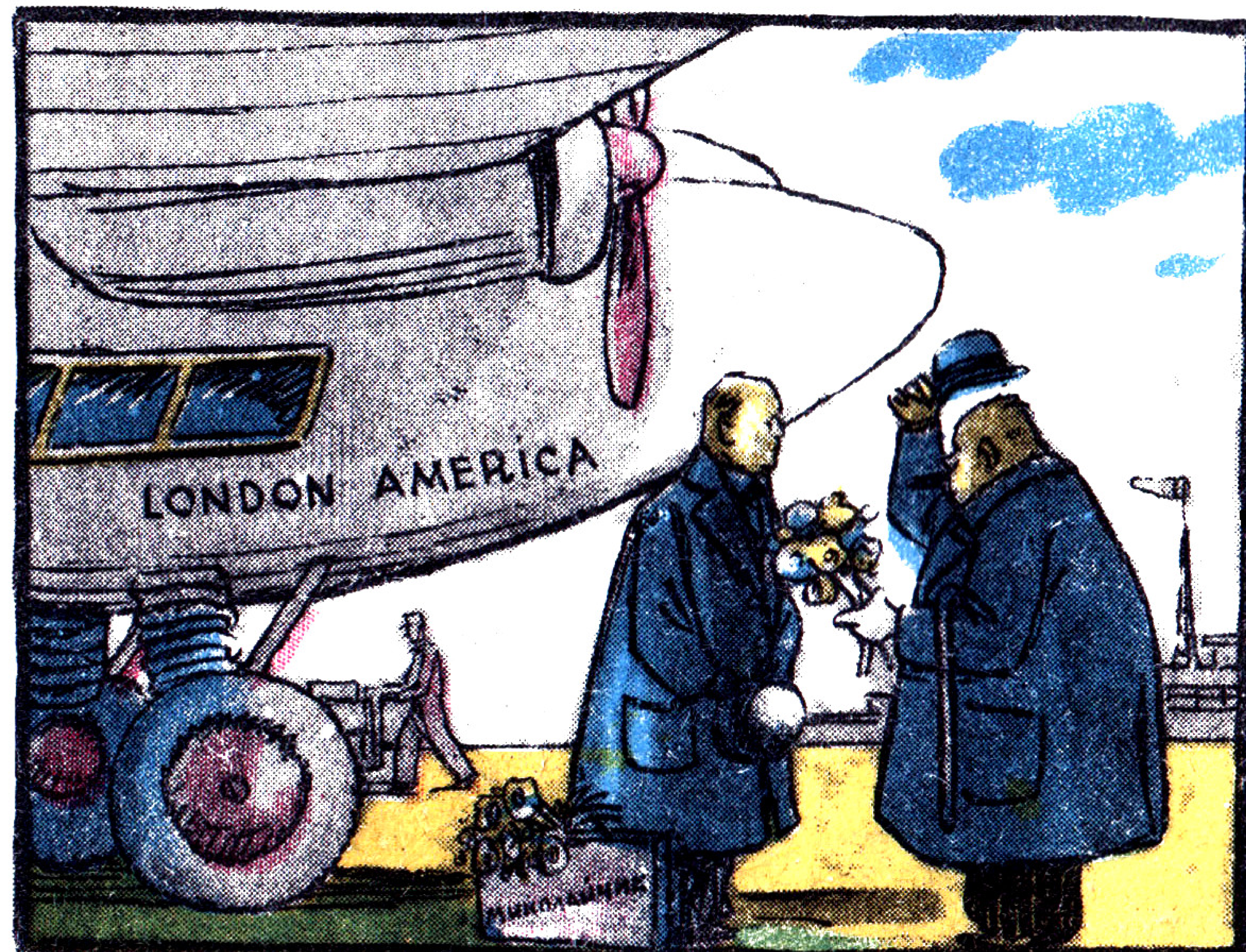
Хутко даріте,
Нас не баріте,
Короткі свитки —
Померзли литки.

...А на шубі поясочок,
На поясочку калиточка,
А в калиточці сім кіп грошей;
Сьому тому по шеляжечку,
А нам, братцям, по пиріжечку.

А на горі сало звисало
А поліз я на гору по сало,
А я сала не дістав,
І з драбини тільки впав.

...Там Тодорко коня сідлає,
Батько йому присвічає:
«Куди, сину, виїжджаєш?»
— За границю...

А в пана, в пана
Собака п'яна,
Лежить на санях,
В червоних штанях...